U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě, složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Jaroslava Vlašína, v právní věci žalobkyně: **O. B.**, zastoupené Mgr. et Mgr. Markem Čechovským, advokátem se sídlem Václavské náměstí 831/21, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 9. 2011 č. j. OAM-254/ZA-ZA14-ZA14-2011, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 23. 1. 2013, č. j. 56 Az 52/2011 – 44,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému advokátovi stěžovatelky Mgr. et Mgr. Marku Čechovskému **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 6.800 Kč. Tato částka bude jmenovanému vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení. Náklady právního zastoupení stěžovatelky nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Ministerstva vnitra (dále jen „žalovaný“) ze dne 20. 9. 2011 čj. OAM-254/ZA-ZA14-ZA14-2011 byla zamítnuta žádost žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) o udělení mezinárodní ochrany, jako zjevně nedůvodná, podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Důvodem zamítnutí byla naprostá absence relevantních důvodů pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany.

Proti rozhodnutí podala stěžovatelka správní žalobu, ve které tvrdila, že žalovaný vycházel z nedostatečně zjištěného skutkového stavu a nesprávně vyhodnotil její životní situaci vzhledem k důvodům pro udělení mezinárodní ochrany.

První rozsudek Krajského soudu v Brně

Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) rozsudkem ze dne 8. 2. 2012, č. j. 56 Az 52/2011 – 25, rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Krajský soud se ztotožnil se závěry žalovaného a uznal, že stěžovatelka nesplňuje ani jednu z podmínek dle § 12 zákona o azylu, a nejsou dány ani důvody pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu, přesto však rozhodnutí žalovaného zrušil. Dle krajského soudu se totiž žalovaný nevypořádal s případnou důvodností humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu. Vycházel přitom z názoru uvedeného v rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2011, č. j. 5 Azs 6/2010 – 107.

Rozsudek krajského soudu napadl kasační stížností žalovaný. Rozsudkem ze dne 5. 12. 2012, č. j. 3 Azs 24/2012 – 16, Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud vyšel z uvedeného rozhodnutí rozšířeného senátu, ale současně upozornil na zásadu dispoziční a z ní vycházející povinnost stěžovatelky tvrdit důvody, pro které má rozhodnutí správního orgánu za nezákonné. To stěžovatelka nesplnila, žádný relevantní důvod netvrdila a námitky ohledně humanitárního azylu vůbec nevznášela. Nejvyšší správní soud tedy uzavřel s tím, že samotná absence odůvodnění vztahujícího se k humanitárnímu azylu, je pro rozhodnutí ve věci bezvýznamnou okolností, která nemá vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného. Nebylo tedy na místě, aby krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušil.

Druhý rozsudek Krajského soudu v Brně

Krajský soud poté ve věci znovu rozhodl rozsudkem ze dne 23. 1. 2013, č. j. 56 Az 52/2011 – 44. V rozsudku se v souladu s ustanovením § 110 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále „s. ř. s.“) řídil právním názorem Nejvyššího správního soudu (viz str. 3 a násl.) a žalobu zamítl.

Kasační stížnost

Kasační stížností ze dne 12. 2. 2013, doplněnou ustanoveným zástupcem dne 30. 5. 2013, se stěžovatelka domáhá zrušení druhého rozsudku krajského soudu. Kasační stížnost opírá o důvody uvedené pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Společně s kasační stížností podala i návrh na přiznání odkladného účinku.

V kasační stížnosti argumentuje směrem k jednotlivým důvodům mezinárodní ochrany. Domnívá se, že její životní situace je podřaditelná pod některý z důvodů pro udělení azylu. Upozorňuje na těžkou situaci dlužníků na Ukrajině, kde jsou pohledávky vymáhány mimo rámec zákona, a uvádí, že žalovaným (posléze i soudem) byla její životní situace bagatelizována. Má za to, že splňuje podmínky uvedené v § 12 zákona o azylu, popřípadě podmínky pro udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu. Vychází přitom z četné judikatury Nejvyššího správního soudu vztahující se k důvodům pro udělení humanitárního azylu. Krajskému soudu vytýká, že dostatečně nehodnotil všechny relevantní skutečnosti vztahující se k humanitárnímu azylu.

Rozsudek krajského soudu proto navrhuje zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

Posouzení Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud předně konstatuje, že se návrhem stěžovatelky na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nezabýval, protože podání kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ve věci mezinárodní ochrany má odkladný účinek *ex lege* (viz § 32 odst. 5 zákona o azylu).

Dále musel Nejvyšší správní soud posoudit, zda kasační stížnost obstojí z hlediska její přípustnosti. Podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je kasační stížnost nepřípustná rovněž v případech, ve kterých krajský soud znovu rozhodne poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem. Tato výjimka z obecné přípustnosti kasační stížnosti (§ 102 s. ř. s.) neplatí pouze v případech, kdy je jako kasační důvod namítáno, že se soud závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu neřídil.

O takový případ se však v nyní posuzované věci rozhodně nejedná. Jak bylo shora uvedeno, stěžovatelka nenamítala, že by se krajský soud právním názorem Nejvyššího správního soudu (vysloveným ve zrušujícím rozsudku ze dne 5. 12. 2012, č. j. 3 Azs 24/2012 – 16) neřídil. Tímto hlediskem se ve skutečnosti nezabývala vůbec, a místo toho zopakovala, popřípadě upřesnila, námitky vztahující se k rozhodnutí žalovaného. Opět se snažila prokázat, že její životní situace odůvodňuje udělení mezinárodní ochrany. Tyto věcné otázky však již byly vypořádány v předcházejícím zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu a krajský soud toto odůvodnění prakticky doslovně převzal do svého druhého rozhodnutí. Za takového stavu si Nejvyšší správní soud dokáže jen stěží představit argumentaci, která by mohla rozporovat, že se krajský soud řídil závazným právním názorem zdejšího soudu. Potvrzuje to ostatně i doplnění kasační stížnosti, které v tomto směru rovněž nepřináší jediný argument.

Z uvedených důvodů lze kasační stížnost považovat za nepřípustnou podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Takový závěr je v souladu i se stabilizovanou judikaturou Nevyššího správního soudu, srovnej usnesení rozšířeného senátu ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 59/2007 - 56: *„Nejvyšší správní soud je v řízení o opětovné kasační stížnosti vázán závazným právním názorem, který sám v téže věci vyslovil v předchozím zrušujícím rozsudku, neboť i přípustnost samotné opětovné kasační stížnosti je omezena* (jen) *na důvody, které Nejvyšší správní soud v téže věci dosud nevyřešil*“. V kontextu s tímto názorem je třeba připomenout také judikaturu, zabývající se dalšími podmínkami nepřípustnosti opakované kasační stížnosti, viz např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009 - 165, případně usnesení ze dne 10. 6. 2008, č. j. 2 Afs 26/2008 - 119, ze kterých lze citovat „*Opakovaná kasační stížnost, v níž stěžovatel vznesl pouze námitky, které mohl uplatnit již v předešlé kasační stížnosti, je podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. nepřípustná*“. Nejvyšší správní soud podotýká, že ve zrušujícím rozsudku se podrobně zabýval i otázkami humanitárního azylu a dalšími formami mezinárodní ochrany, ale zjistil, že stěžovatelkou uváděné důvody *„ani důvody ve smyslu §12 a §14a a rovněž tak § 14 zákona o azylu nejsou*“ (srov. str. 6 zrušujícího rozsudku ze dne 5. 12. 2012, č. j. 3 Azs 24/2012 – 16).

Podstatu věci vhodně ilustruje argumentace usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2008, č. j. 2 Afs 26/2008 - 119, uvádějící: „*Ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. zajišťuje, aby se Nejvyšší správní soud nemusel znovu zabývat věcí, u které již jedenkrát svůj právní názor na výklad hmotného práva závazný pro nižší soud vyslovil, a to v situaci, kdy se*

nižší soud tímto právním názorem řídil". Samozřejmě, takový závěr nelze vztáhnout na případy, kdy by Nejvyšší správní soud pouze vytýkal krajskému soudu procesní pochybení, resp. nedostatečně zjištěný skutkový stav. O takový případ se ovšem nejedná, neboť Nejvyšší správní soud zrušil prvý rozsudek krajského soudu z důvodu odlišného výkladu hmotného práva ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů konstatuje nepřípustnost kasační stížnosti dle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. a proto kasační stížnost odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Podle § 60 odst. 3 s. ř. s. nemá při odmítnutí kasační stížnosti žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení. Ustanovenému zástupci stěžovatelky ovšem náleží dle § 35 odst. 8 s. ř. s. odměna za poskytnutí právních služeb, a to v rozsahu dle § 11 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), za dva úkony právní služby učiněné v řízení o kasační stížnosti, tj. první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení, a písemné podání nebo návrh ve věci samé spočívající v doplnění kasační stížnosti, a to ve výši 3.100 Kč za jeden úkon, a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 300 Kč za jeden úkon právní služby podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Dohromady tedy 6.800 Kč (2 x 3.100 Kč + 2 x 300 Kč). Uvedená částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese stát - § 35 odst. 8 s. ř. s.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 13. června 2013

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu